

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla Csákiné dr. Gyuris Krisztina jogtanácsos által képviselt felperesnek a Harkányi, Czövek és Deme Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. június 11. napján kelt 15.G.41.512/2007/6. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

### í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az alábbiak szerint részben megváltoztatja.

Megállapítja, hogy az alperes - azzal a magatartásával, hogy az utasokkal már megkötött utazási szerződésekben megállapított részvételi díjat a 2005. augusztus 16. napjától induló összes járat vonatkozásában 4.600,- Ft/fő összeggel, továbbá a 2006. július 16. napjától induló összes N., K. és S. charterjáratokra 3.500,- Ft/fő összeggel megemelte - gazdasági tevékenységét a Tpvt. 2. §-ába ütköző, a versenytársak és különösen a fogyasztók törvényes érdekeit sértő, illetve veszélyeztető módon folytatta.

Feljogosítja a felperest, hogy az ítélet rendelkező részét az alperes költségén - az alperes teljes nevének feltüntetésével - egy alkalommal egy országos napilapban 60 napon belül közzétegye.

Kötelezi az alperest az érintett utazási szerződésekben utólag jogellenesen megemelt ár (kerozinpótdíj/illeték), valamint annak - a beszédésétől számított, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű - késedelmi kamata visszafizetésére azon fogyasztók részére, akik a 2006. augusztus 16. napjától induló járatok esetén 4.600,- Ft/fő, a 2006. július 16. napjától induló összes N., K. és S. charterjáratok esetén 3.500,- Ft/fő összeget az alperes által kiállított számla alapján megfizettek.

Az alperes köteles a sérelmet szenvedett fogyasztók igényét a jelen ítéletnek megfelelően kielégíteni.

A felperes ezt meghaladó - a honlapon történő közzétételre vonatkozó - kereseti kérelmét elutasítja.

Az elsőfokú perköltség megfizetésére vonatkozó rendelkezést megváltoztatja, az alperes által a felperes részére fizetendő perköltség összegét 31.000,- (Harmincegyezer) Ft-ról 10.000,- (Tízezer) Ft-ra leszállítja, és az alperest a 21.000,- (Huszonegyezer) Ft - a felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt - kereseti illeték megfizetésére az állam javára kötelezi az adóhatóság külön felhívása alapján.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 8.000,- (Nyolcezer) Ft másodfokú részköltséget, ezt meghaladóan a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

## I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes jogelődje (a továbbiakban alperes) 2005. július 25-én az utazási szolgáltatásit értékesítő partnerei részére tájékoztató levelet küldött, amelyben felhívta a figyelmet arra, hogy a nemzetközi olajár példátlan magas szintje miatt a légitársaságok felemelték a kerozin pótdíj eddigi árát, ezért az alperes is kénytelen illetékemelést bevezetni a 2005. augusztus 16. napjától induló összes járatra, így 4.600,- Ft/fő kerozin pótdíjat kiszámláz a 2005. augusztus 16-tól induló már meglévő foglalásokra is.

Utóbb - levélben - meg nem határozató számú utasát is tájékoztatta arról, hogy az utazási irodán kívülálló körülmény miatt kénytelen volt a pótdíjat emelni, és az utasok által is aláírt Általános Szerződési Feltételek (ÁSZF) V.1. pontja alapján kiszámlázni a 2005. augusztus 16. napjától induló új és már meglévő foglalásokra egyaránt.

Az ÁSZF V.1. pontja szerint az alperes jogosult a részvételi díjat a jogszabályban előírt esetekben (díjszabás, hatósági ár, adók, illetékek, devizaárfolyam változása) az indulást megelőző 20. napig felemelni, de ennek mértékét és indokát köteles az utassal írásban közölni. Ha a részvételi díj emelkedése az eredeti részvételi díj 10 %-át meghaladja, az utas az erről szóló értesítés kézbesítésétől számított 3 napon belül az utazási szerződéstől elállhat. Az alperes közölte azt is, hogy az utazási szerződéseket szabályozó 214/1996. (XII.23.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 8. §-a biztosítja számára a díjemelés lehetőségét, felsorolva a közlekedési költségek változásának esetét is. Kiemelte, hogy a Kormányrendelet követelményei teljességgel érvényesültek, és az iroda eleget tett a Ptk. utazási szerződést szabályozó szakaszainak is.

A Pest Megyei Békéltető Testület fogyasztói panasz alapján az alperes ellen indult eljárásban ajánlás jellegű határozatában indokoltnak tartotta a 4.600,- Ft/fő visszafizetését a fogyasztók részére. Az alperes a határozatot nem fogadta el, az ajánlást nem teljesítette, arról tájékoztatta a Békéltető Testületet, hogy a 90/314. EKG irányelv alapján a kerozin díj kirovása jogilag megalapozott volt.

A felperes jogelődje a Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség (a továbbiakban felperes) a 2005. szeptember 7-i levelében a kerozin pótdíjjal kapcsolatban nyilatkozattételre szólította fel az alperest.

Az alperes 2006. május 25-én internetes honlapján arról tájékoztatta az utasait, hogy a nemzetközi olajár példátlanul magas szintje miatt bizonyos légitársaságok felemelték a kerozin pótdíj eddigi árát, és ennek következtében a Kormányrendelet 8. §-a alapján az alperes is kénytelen illetékemelést bevezetni a 2006. június 16-tól induló, a N., a K. és a S. légitársaságok charter járataira, egyben közölte, hogy a kerozin pótdíj összege 3.500,- Ft/fő lett, így ezen összeggel 2006. május 25-től az utazási szerződések összege kiegészül.

A felperes többszöri felszólítására végül az alperes 2006. június 27-én kelt levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy az eddigi gyakorlatát megszünteti, és kerozin pótdíjra hivatkozással nem emeli meg a szerződésben szereplő árakat, arra viszont nem vállalt kötelezettséget, hogy a 2005. évtől felszámított díjakat az utasok részére visszafizeti.

A felperes a 2006. július 19. napján eredetileg a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz benyújtott, majd az eljárás során módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes az 1996. évi LVII. törvény (Tptv.) 2. §-ába ütköző tisztességtelen piaci magatartást tanúsított azzal, hogy a Kormányrendelet 8. §-ában foglalt - az utazási szerződésben meghatározott részvételi díj emelésére vonatkozó eseteket taxatíven felsoroló - rendelkezésektől eltérően emelt részvételi díjat, továbbá, hogy ezen jogszabályellenes magatartásának alátámasztására a fogyasztókat arról tájékoztatta, hogy a díjemelésre a Kormányrendelet 8. §-a lehetőséget ad. Ezáltal megvalósította a fogyasztók törvényes érdekeinek sérelmét. Álláspontja szerint az alperes tisztességes versenytársai is valós versenyhátrányba kerültek, mivel az üzemanyag árának emeléséből származó költségeket nem terheltek át a velük már szerződéses kapcsolatban lévő fogyasztókra. Kereshetőségi jogát a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. törvény (Fgytv.) 39. §-ára alapította.

Kérte a jogsértés megállapítását, továbbá azt, hogy a bíróság jogosítsa fel a felperest, hogy az alperes költségén tájékoztassa a fogyasztókat a jelen perben hozott ítéletről, illetve kötelezze az alperest, hogy a jogerős ítéletet a jogerőtől számított két hónapon át tegye közzé a honlapján azzal, hogy utaljon a honlap főoldalán az ítéletnek a honlapon történő elérhetőségére. Kérte továbbá, hogy kötelezze a bíróság az alperest, hogy a jogsértő magatartása miatt sérelmet szenvedett fogyasztók részére a kereset bírósághoz való benyújtásától számított egy évre visszamenőlegesen fizesse vissza a jogosulatlanul beszedett kerozin díjat, annak beszedése időpontjától számított mindenkori törvényes késedelmi kamatával. E kereseti igénye jogcímeiként az Fgytv. 39. § (4) bekezdését jelölte meg.

Arra hivatkozott, hogy a Kormányrendelet 2. § (3) bekezdése szerint utazási szerződés e rendelet szabályai szerint köthető, ezektől a szabályoktól az utas hátrányára eltérő szerződési kikötés semmis, helyébe a rendelet rendelkezései lépnek. A 8. § (1) bekezdése taxatív felsorolja azokat az eseteket, amelyekben az utazási szerződés megkötését követően az utazási vállalkozó jogosult a szerződésben megállapított részvételi díjat megemelni. Ezek a következők: a közlekedési költségek nemzetközi egyezményen alapuló díjszabási vagy hatósági árának változása, és az egyes szolgáltatásokkal kapcsolatos, adó, illeték, valamint a szolgáltatóval kötött szerződésben szereplő deviza forint árfolyamának időközi változása.

A kerozin árát nemzetközi egyezmény nem szabályozza, így erre hivatkozással a már megkötött szerződések díját nem emelhette volna meg az alperes még abban az esetben, hogyha erre az ÁSZF lehetőséget is adott.

Alaptalanul hivatkozik e körben az EGK Irányelv 4. cikk 4/a. pontjára, mivel az EGK Irányelv 8. cikke biztosítja a tagállamoknak a lehetőséget, hogy a fogyasztók védelme céljából az Irányelvben szabályozott területen szigorúbb intézkedéseket fogadjanak el, illetve tartsanak fenn. Egyrészt az Irányelv közvetlenül nem alkalmazható a tagállamokban, így arra közvetlenül hivatkozni nem lehet, másrészt Magyarország élt a 8. cikk szerinti feljogosítással.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Nem vitatta, hogy az általa alkalmazott díjemelés nem hatósági áremelésen, illetve nemzetközi egyezményen alapult. Álláspontja szerint ettől függetlenül alkalmazhatta az alperes a díjemelést az utasokkal szemben, mert joghézag keletkezett. Ezen túlmenően a díjemelés nem minősülhet tisztességtelennek tekintettel arra, hogy nem az alperes profitját növelte. Az olajár emelkedésre az alperesnek semmiféle ráhatása nem volt. Amennyiben azt nem tudja továbbhárítani, akkor az árai nem lennének ennyire alacsonyak. A díjemelés ezért semmiképpen sem ütközhet a felperes által megjelölt versenykorlátozás tilalmába. Előadta, hogy 2006. június 26-a óta a keresetben sérelmezett gyakorlatot az alperes már nem folytatja; hivatkozott az EGK Irányelv 4. cikkében foglaltakra is. Végül, megalapozatlannak találta a felperes másod és harmadlagos kereseti kérelmeit is, mert a felperes által kért nyilvánosság ellehetetlenítené az alperesi társaságot, a fogyasztók részére történő visszafizetés pedig végrehajthatatlan rendelkezés lenne.

Az elsőfokú bíróság a 2008. június 11. napján kelt 15.G.41.512/2007/6. számú ítéletében megállapította, hogy azzal, hogy az alperes a fogyasztókkal kötött utazási szerződésben rögzített részvételi díjat a 2005. és 2006. évben kerozin pótdíjjal/illetékkel megemelte, tisztességtelen gazdasági tevékenységet folytatott. Feljogosította a felperest, hogy az alperes költségén tájékoztassa a fogyasztókat a jogerős ítéletről. Kötelezte az alperest, hogy a jogerős ítéletet a jogerőtől számított két hónapon át tegye közzé a honlapján azzal, hogy utaljon a honlap főoldalán az ítéletnek a honlapon történő elérhetőségére. Az alperes köteles visszafizetni a fogyasztók részére a 2005. július 19. napjától jogosulatlanul beszedett kerozin díjat/illetéket, annak beszédése időpontjától számított mindenkori törvényes

késedelmi kamatával együtt. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 31.000,-Ft perköltséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy az alperes nem vitatta a felperes keresetindítási jogát. Nem vitatta azt sem, hogy 2005. és 2006. évben a keresetben megjelölt mértékű kerozin pótdíjjal/illetékkel megemelte a vele szerződött fogyasztók részvételi díját, és hogy az általa alkalmazott díjemelés nem hatósági áremelésen, illetve nemzetközi egyezményen alapuló díjszabás változáson alapult. Nem fogadta el az elsőfokú bíróság az alperes Európai Közösségek Tanácsa 90/314.EGK Irányelvének 4. cikk (4) bekezdés a) pontjára alapított védekezését, mert ugyanezen Irányelv 8. cikke szerint a tagállamok a fogyasztók védelme céljából az irányelvben szabályozott területen szigorúbb intézkedéseket fogadhatnak el vagy tarthatnak fenn, és ezen utóbbi lehetőséggel élve Magyarország a Kormányrendelet 8. § (1) bekezdésében kizárt minden olyan díjemelést a közlekedési költségek vonatkozásában, amely nem nemzetközi egyezményen vagy hatósági árváltozáson, illetve adó, illeték, valamint a szolgáltatóval kötött szerződésben szereplő deviza árfolyamának időközi változásán alapul. Ezért az alperes azon magatartása, hogy jogszabályba ütköző módon eljárva, önkényesen alkalmazott díjemelést, tisztességtelen, amely az utazásszervezői piac versenyének torzulása miatt a versenytársak, míg a részvételi díjemelés miatt a fogyasztók törvényes érdekeit sértő és veszélyeztető módon az üzleti tisztesség követelményébe ütközik. Ezzel a Tptv. 2. §-ában tilalmazott tisztességtelen gazdasági tevékenységet megvalósította. A versenyjog-sértő magatartás objektív következményeként előterjesztett elégtételadás körében a keresetben indítványozott kérelemnek a bíróság a Tptv. 86. § (2) bekezdés c) pontjában foglaltak szerint adott helyt. Az alperes közérdekű keresetindítási jogát az Fgytv. 39. § (1) bekezdése állapítja meg, amely feljogosítja, hogy a keresetben a 39. § (4) bekezdésében megfogalmazott deklaráló nyilatkozat kiadását kérje a bíróságtól. A bíróság által megállapított jogsértő magatartás objektív jogkövetkezményének alkalmazásához szükséges tartalmú, az Fgytv. 39. § (4) bekezdésében előírt nyilatkozatot a bíróság a rendelkező részben megfogalmazottak szerint adta ki. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett azzal, hogy a felperes által a személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 21.000,- Ft kereseti illetéket és az ügyvédi munkadíjat foglalja magában a megítélt 31.000,- Ft elsőfokú költség.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a bíróság ítéletével feljogosította a felperest, hogy az alperes költségén tájékoztassa a fogyasztókat a jogerős ítéletről, azonban a tájékoztatás módját, terjedelmét illetően nem rendelkezett. Ebből kifolyólag a rendelkező rész gyakorlatilag meghatározhatatlan mértékű költséggel sújtja az alperest. Az ítélet azon rendelkezése, hogy két hónapon keresztül internetes oldalt kell fenntartania az alperesnek az ítéletben foglaltak teljesítése érdekében, szintén nem végrehajtható kötelezettség. Az alperestől nem követelhető meg, hogy az eljárás időtartama alatt, valamint jogerős lezárását követő két hónapon keresztül internetes portált

üzemeltessen. Ugyanígy az alperes önkéntes teljesítésének hiányában nem képezheti végrehajtás alapját az az ítéleti rendelkezés sem, hogy az alperes köteles visszafizetni a fogyasztók részére a 2005. július 19. napjától jogosulatlanul beszedett kerozin díjat, illetve illetéket, valamint annak törvényes kamatait. Az utazási szerződéseket ugyan a vonatkozó jogszabályok keretei között lehet megkötni, azonban a szerződési szabadság általános elvéből következően ezek nem egyenszerződések. Így, annak megítélése, hogy a kérdéses időszakban kötött utazási szerződések közül melyeket érinthet jelen ítélet, csak az egyes szerződések alapos vizsgálatát követően dönthető el. A szerződések vizsgálatára azonban szankció kikényszerítése nélkül végrehajtás keretében nincs mód, a határozat pedig a jogosultak körét nem határozza meg.

Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a Kormányrendelet 8. §-ának taxatív felsorolása az EKG Irányelvbe ütközik. Igaz, hogy az Irányelv 8. cikke lehetővé teszi a fogyasztók jogainak védelme érdekében, hogy a tagállamok az Irányelv rendelkezéseinél szigorúbb szabályokat fogadjanak el, ez azonban nem jelenti azt, hogy a tagállam az Irányelv tételes rendelkezéseivel ellentétes joggyakorlatot folytathat. A fogyasztók jogainak védelme nem terjedhet addig, amely már a szolgáltató megkárosításának határát súrolja, illetve azt át is lépi. A fogyasztók érdekeinek védelme során a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen, a szerzett jogait súlyosan sértő, fogyasztói pozíciójukból eredő helyzetüket kihasználó magatartásoknak kell gátat szabni. Jelen esetben azonban a díjemelés összes körülményeit vizsgálva szóba sem jöhet ez a magatartás az alperes részéről.

Hangsúlyozta azt is, hogy egyetlen utas sem élt az ÁSZF-ben biztosított elállási jogával.

A versenytársakra vonatkozóan előadta, hogy az olajtársaságok árfelhajtó magatartásához igazodva, 2005. óta a piacon az alperes versenytársainak mindegyike bevezette a kerozin pótdíjat, más néven kerozin felárat, melyet a fogyasztókra hárít, mert az EKG Irányelv rendelkezéseivel összhangban ez a költség, szállítási költségnek minősül. Az a tény, hogy a világpiaci áremelkedések hatásait a versenytársak közül némelyek csak később reagáltak le, az alperes magatartását nem teszi a Tptv. rendelkezéseivel ellentétes, versenyt torzító magatartássá. Nem a versenytársak hátrányba hozása motiválta, hanem pusztán gazdasági szükségszerűség, melyet később a versenytársak is felismertek és gyakorlattá is tettek. E fáziskéséssel összefüggő esetleges hátrányok - melyeknek fennállását, bizonyítékok hiányában vitat - semmiképpen sem az alperesnek felróható okokból keletkeztek.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, érdemben annak helytálló indokaira hivatkozással.

Nem jogszabálysértő az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része, mert az a Fgytv. felhatalmazásán alapul és a közzététel jogának gyakorlása a felperes részéről nyilvánvalóan nem lehet visszaélésszerű. Nem ütközik akadályba az elsőfokú bíróság azon rendelkezésének végrehajtása sem, hogy az alperes a honlapján tegye közzé két hónapon keresztül az ítéletet, mivel az alperes meglévő honlapján erre lehetőség van. Ugyanígy jogszerű a fogyasztók részére történő visszafizetésre vonatkozó rendelkezés is, mert a fogyasztók széles körét érintő

peres eljárásban nem szükségszerű a jogosultak körének pontos meghatározása, az Fgytv. 39. § (1) bekezdésének értelmében. A fogyasztói kör meghatározásához pedig elegendő annak megállapítása, hogy az alperes mely időponttól kezdte meg a keresettel érintett díj beszedését. Eltérő értelmezés hiányában a felperes álláspontja szerint az Fgytv. vonatkozó rendelkezése kiüresedne. Fenntartotta az alperes EGK. Irányelv kapcsán előadott védekezésével kapcsolatos álláspontját is. Végül kifejtette, hogy megtévesztő az alperes fellebbezésében kifejtett azon érvelése, hogy az utasok az elállási jogukat nem gyakorolták, ezért feltételezhető, hogy az okozott hátrányt jelentős nagyságúnak nem érezték, mivel a díjemelést mértéke a részvételi díjnak kb. 6 %-át tette ki, amely nem tekinthető elhanyagolható mértékűnek; másrészt a felperes fogyasztói panaszbejelentés alapján értesült az alperes sérelmezett magatartásából. Ebből is következik, hogy voltak olyan utasok, akik bár nem álltak el a szerződéstől, mégis jogszerűtlennek érezték a velük szemben tanúsított magatartást. Az utasok helyzete egyébként kiszolgáltatott, mert rájuk az utazás megkezdése előtt hosszadalmas szervezési feladat hárul, pl. annak megtervezése, hogy a szabadságukat milyen ütemezésben kívánják igénybe venni, hogyan és mikor éri meg nekik az adott ország fizetőeszközeire való pénzváltás. Elállásuk esetén továbbá az utasoktól az alperes kártalanítást követelhetett volna, mindezek együttesen indokolják, hogy miért nem álltak el az utasok a díjemelést ellenére sem a szerződéstől. Ettől azonban az alperes magatartása még nem vált jogszerűvé.

A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és helytálló jogi következtetéssel állapította meg az alperes Tptv. 2. §-ába ütköző jogsértő magatartását. Ítéletének jogsértést megállapító rendelkezése azonban pontosításra szorul, a felperesi közzétételre feljogosító rendelkezés kapcsán.

Az alperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a keresetben sérelmezett magatartása nem ütközött a Tptv. 2. §-ában megfogalmazott tisztességtelen piaci magatartás általános tilalmába.

Az egységes bírói gyakorlat szerint a tisztesség alapvetően erkölcsi kategória, és mint ilyet a jog nehezen tudná pontosan definiálni. Mindaz, amit a jogirodalom a Ptk. bevezető rendelkezéseiben szereplő jóhiszeműség párjaként szerepelő tisztesség követelménye kapcsán ír, az a versenyjogban is használhatónak látszik. Annak megítélésénél, hogy egy magatartás tisztességes-e, elsősorban a társadalmi elvárások, a gazdasági életben kialakult szokások az irányadók.

Ebből következik, hogy a jogszabályba, jelen esetben a Kormányrendelet 8. § (1) bekezdésébe ütköző magatartás, amely az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett módon mind a fogyasztók, mind a versenytársak törvényes érdekeit sértette, illetve veszélyeztette, nem vitásan egyben tisztességtelen is, ahogyan azt az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg ítéletében.

A jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkezés részbeni módosítását azért tartotta a másodfokú bíróság szükségesnek, hogy abból egyértelműen kitűnjön a

jogsértő magatartás mibenléte és az, hogy az a Tpvt. mely rendelkezésébe ütközött, továbbá annak pontosabb meghatározása révén a fogyasztók képesek legyenek annak felismerésére, hogy ők a megállapított jogsértés kapcsán érintettek-e.

A felperes további kereseti igényei, az egyéb jogkövetkezmények tekintetében megállapította a Fővárosi Ítéltábla, hogy helytálló az alperes fellebbezése, miszerint a felperest közzétételre feljogosító és a fogyasztók részére történő visszafizetési kötelezettséget kimondó ítéleti rendelkezések pontatlanok, továbbá megalapozatlan a honlapon való közzétételre vonatkozó rendelkezés.

Rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a felperes a közérdekű keresetét az Fgytv. 39. §-ára alapította, és annak alapján kérte a Tpvt. 2. §-a szerinti jogsértés megállapítását.

Az elsőfokú bíróság a jogsértés megállapításán túli jogkövetkezményeket részben a Tpvt. 86. § (2) bekezdése, részben az Fgytv. 39. § (3) és (4) bekezdései alapján határozta meg.

E körben megállapította a másodfokú bíróság, hogy a felperes közérdekű keresetindítási joga - amennyiben azt az alperes Tpvt.-be ütköző tisztességtelen piaci magatartására mint a fogyasztók széles körét érintő törvénysértésre alapítja - a Tpvt. 92. §-án alapul, amely egyben taxatív meghatározza a bíróság által hozható marasztalásokat.

A Tpvt. 92. § (1) bekezdése szerint az ellen, aki törvénybe ütköző tevékenységével a fogyasztók széles körét érintő vagy jelentős nagyságú hátrányt okoz, a fogyasztók érdekvédelmét ellátó szervezet, továbbá - a hatáskörébe tartozó ügyben akkor, ha a jogsértést határozattal megállapította - a Gazdasági Versenyhivatal vagy tagjai tekintetében a Gazdasági Kamara pert indíthat a fogyasztók polgári jogi igényeinek érvényesítése iránt abban az esetben is, ha a sérelmet szenvedett fogyasztók személye nem állapítható meg.

A (2) bekezdés értelmében az (1) bekezdésben említett igény a hátrány bekövetkezésétől számított egy év alatt elévül.

A (3) bekezdés kimondja, hogy a bíróság kötelezheti a jogsértőt az ár leszállítására, az áru kijavítására vagy kicserélésére, illetőleg az ár visszafizetésére. A bíróság az ítéletben feljogosíthatja az igény érvényesítőjét, hogy a jogsértő költségére az ítéletet országos napilapban közzétegye.

A (4) bekezdés szerint a jogsértő köteles a sérelmet szenvedett fogyasztó igényét az ítéletnek megfelelően kielégíteni. Ez nem érinti a fogyasztónak azt a jogát, hogy a jogsértővel szemben a polgári jog szabályai szerint más igényt érvényesítsen.

A jogkövetkezmények lényegében megegyeznek az Fgytv. 39. §-ával, azonban a (3) bekezdés eltérő rendelkezést tartalmaz, amikor kifejezetten kimondja, hogy kötelezheti a bíróság a jogsértőt az ár leszállítására, az áru kijavítására vagy kicserélésére, illetőleg az ár visszafizetésére.



A másodfokú bíróság a fenti rendelkezések és az e körben megalapozott fellebbezési hivatkozásokra figyelemmel pontosította az elsőfokú ítéletnek a felperest közzétételre feljogosító rendelkezését.

A Tpvt. 92. § (3) bekezdése szerint kötelezte az alperest a jogellenesen megemelt díjtétel és kamatai visszafizetésére kimondva a (4) bekezdés alapján, hogy az alperes köteles a sérelmet szenvedett fogyasztók igényét a jogerős ítéletnek megfelelően kielégíteni. A késedelmi kamat mértékét a Ptk. 301. §-a alapján határozta meg.

A hivatkozott rendelkezések nem teszik lehetővé a felsoroltakon túl további, a Tpvt. 86. § (2) bekezdésében meghatározott jogkövetkezmények alkalmazását, a nyilvánosságra hozatal módját pedig országos napilapban való közzétételben állapítja meg. Megalapozatlan ezért a felperesnek az alperesi honlapon való közzétételre irányuló igénye.

Észlelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltséghez hozzászámította a felperes személyes illetékmentessége folytán az állam által előlegezett 21.000,- Ft kereseti illeték összegét.

A Pp. 253. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről. Az alperes az érdemben megalapozott keresetre tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése és az Itv. 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt kereseti illeték állam javára történő megfizetésére. Erre tekintettel a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét a másodfokú bíróság az illetékkel csökkentett mértékre leszállította.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta a rendelkező részben foglaltak szerint.

A fellebbezés részben volt alapos, a pernyertesség-pervesztesség arányát a másodfokú bíróság kétharmad-egyharmad arányban állapította meg a felperes javára. Erre tekintettel kötelezte a felperest az alperes által előlegezett 24.000,- Ft fellebbezési eljárási illeték egyharmadának megfelelő másodfokú költség megfizetésére az alperes javára azzal, hogy ezt meghaladóan a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 80. § (1) bekezdése alapján a felek maguk viselik arra is tekintettel, hogy a felperest munkaviszonyban eljáró jogtanácsos képviselte.

Budapest, 2009. év február hó 26. napján

álínkásné dr. Míka Ágnes sk.  
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.  
előadó bíró

. Kurucz Zsuzsánna sk.  
bíró

A kiadmány híteléül:

bírósági tísztvíselő